

บทที่ 1 ได้รับบทเจ็บตกลูกโลกมนุษย์

บนยอดเมฆา ร่างสูงโปร่งยืนอยู่บนเมฆสีม่วง เขาสวม
เสื้อคลุมตัวยาวสีม่วง ตรงช่วงเอวห้อยยกประดับรูปงูสี
เดียวกันที่โปร่งแสงราวกับผลึก สายลมแผ่วเบาพัดปอย
ผมไม่กี่เส้นตรงหน้าผากเขาลอยขึ้น ผมยาวสีม่วงเข้มลู่
ลงมาราวกับน้ำตก นัยน์ตาคู่สีม่วงซึ่งไร้คลื่นแห่งความ
หวาดกลัวมองพระอาทิตย์กำลังลอยขึ้นอยู่ไกลลิบ ใบ
หน้าสว่างงามดุจเทพเซียนไร้ซึ่งอารมณ์ใด มีเพียงรอยยิ้ม
น้อยๆ บนริมฝีปากเท่านั้นที่เผยให้เห็นถึงอารมณ์ของผู้
เป็นเจ้าของ

เมฆตรงขอบฟ้าค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนสี ม้วนตัวไล่มาเรื่อยๆ
จนกลายเป็นทะเลเมฆสีเพลิง นกสุริยันสามขาตัวหนึ่งส่ง

เสียงรอลากยาว กำลังบินขึ้นแหวกทะเลเมฆอย่างเชื่อง
ช้า

จากนั้นไม่นานเขาก็มึนคิ้วเล็กน้อย แวตานิ้งขริม ต่อมา
น้ำเสียงทุ้มต่ำออกมาจากริมฝีปากบาง “น่าเสียดาย
พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแท้ๆ พวกเจ้าต้องชดใช้ที่มา
ทำลายอารมณ์สุนทรีย์ของข้า” พูดจบ จื่อชิงเกอก็หัน
กายเล็กน้อย ปราดตามองกลุ่มคนคนที่อยู่ทางด้านหลัง
การปราดตามองนี้ทำให้หลายๆ คนอกสั่นขวัญแขวน
กลัวจนตัวสั่น พวกเขาถอยหลังไปสองสามก้าวโดยไม่รู้
ตัว แต่ก็ยังมีบางคนที่ยืนเอะอะโดยไม่กลัวตาย

“จื่อชิงเกอ เจ้านี้ช่างคุยโวโอ้อวดได้อย่างไร้ยางอายจริงๆ
ตอนนี้เจ้าเพียงตัวคนเดียวจะสู้พวกข้ามันบร่อยได้

อย่างไร เจ้าสังหารราชาเผ่าหมาป่าของข้า แม้ราชาแห่ง
ปวงเทพจะไม่ทำอะไรเจ้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคน
ของเผ่าอื่นๆ จะให้อภัย วันนี้เจ้าจงมอบหัวเจ้ามาเสีย
เถอะ” ผู้อาวุโสชยงกลางหนึ่งในสี่ผู้อาวุโสแห่งเผ่าหมา
ป่าพูดอย่างเคียดแค้น คนผู้นี้สังหารพี่ชายที่เขารักมากที่สุด
สุด เขาต้องล้างแค้นเอาเลือดคนผู้นี้มาเช่นไหว้วิญญาณ
พี่ชายให้จงได้

“พวกหัวมังกุท้ายมังกรกลุ่มเดียวจะทำอะไรข้าได้หรือ”

อาวุโสเฮยกลางแห่งเผ่าหมาป่าเปิดปากขึ้นว่า “เจ้าเด็ก
ปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม พูดจั่วสาวหาบ จะตายอยู่แล้วยัง
โอหังเช่นนี้อีก”

“อ้อ เช่นนั้นข้าก็อยากเห็นขึ้นมาแล้วสิ ว่าพวกเจ้ามี

ความสามารถเช่นอย่างไรบ้าง” จื่อซิงเกอเอามือซ้ายไพล่
หลังเยียดมือขวาออกมาแล้วตั้งฝ่ามือขึ้น ใจกลางฝ่ามือ
ก่อแสงสีม่วงที่แผ่ความงดงามอันแสนชั่วร้ายออกมา ทั้ง
ยังมีความดึงดูดใจอย่างถึงที่สุด

“ทุกคนระวัง เขาจะลงมือแล้ว” แต่ละคนก็ตึงเครียด

ไม่กล้าผ่อนคลายแม้แต่นิด เพราะคนผู้นี้ไร้คู่ต่อกรบน
สรวงสวรรค์ แม้แต่ราชาเทพก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ด้วย แต่คนเช่น
นี้ก็กลับไม่มีใจละโมภโลกมาก ฉะนั้นจะเรียกได้ว่าคนไร้
ความผิด ผิดที่ถือครองหยก[1]สิ่งที่พวกเขาทำในครั้งนี
ได้รับการอนุญาตโดยนัยจากราชาเทพแล้ว นั่นหมาย
ความว่าหลายปีมานี้ราชาเทพไม่ได้คลายความระแวง

ต่อคนผู้นี้เลย และแน่นอนว่าหากกำจัดเขาได้จะเป็น
การดีที่สุด

จื่อชิงเกอยึดอย่างเหยียดหยามแล้วโบกมือเบาๆ แสงสี
ม่วงนับไม่ถ้วนสาดไปทั่วทุกสารทิศ มันสาดเข้าไปในร่าง
กายของพวกเขา แทบชั่วพริบตาเดียว แต่ละคนต่างก็ถูก
ตรึงไว้อยู่กับที่และไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็ได้แต่มอง
หน้ากันไปมา นี่ก็คือพลังที่แท้จริงของคนผู้นี้ ไม่แปลกใจ
เลยที่ราชาเทพจะไม่กล้าลงมือกับเขาตามอำเภอใจ การ
กระตุกหนวดเสือทำให้พวกเขากลายเป็นทหารฟรีชีพ
เสียแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น วิชาตรังร่างอย่างนั้นรี” ผู้อาวุโสเหยีย
กลาง แห่งเผ่าหมาป่าพูดขึ้น

